

«Львів. Шоколад. Кам'яниці» — збірка, яка привідкриє таємниці історії галицької столиці. Це десять зворушливих оповідань від знамих письменниць, овіяні романтикою та чарами міста, де колись цокотіли підковами коні, шаруділи шатами львівські пані, плівучи по бруківці, а згодом — озеленчав старий трамвай.

Сучасне місто тут переплітається з давнім, часом упізнаваним, а часом і не дуже, але таким же цікавим і звабливим, як колись. Каплиця Боїмів і Чорна кам'яниця, вілла на Хресті й будинок на площі Ринок... Усі вони поволі розкриватимуть свої таємниці, про які, найімовірніше, ви ніколи не чули й навіть не здогадувалися.

Ніка Нікалео

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7638-3

9 786171 1276383

Львів Шоколад Кам'яниці

Львів Шоколад Кам'яниці

Тетяна Белімова • Анна Хома
Наталія Лапіна • Наталка Ліщинська
Алла Рогашко • Любов Долик
Світлана Горбань • Тала Владмирова
Олена Чернінька • Ніка Нікалео

збірка

Тетяна Белімова

Анна Хома

Наталя Лапіна

Наталка Ліщинська

Алла Рогашко

Любов Долик

Світлана Горбань

Тала Владмирова

Олена Чернінька

Ніка Нікалео

Львів
Шоколад
Кам'яниці

збірка

УДК 821.161.2
Л89

Жодну з частин цього видання не можна
копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Летеринг *Хельги Ясеновської*

Дизайнер обкладинки *Петро Вихорь*

Львів. Шоколад. Кам'яниці : збірка / укл. Н. Нікалео. — Харків : Книж-
Л89 ковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 256 с.

Міст. авт.: Наталя Лапіна, Наталка Ліщинська, Алла Рогашко, Любов Долик,
Світлана Горбань, Тала Владмирова, Олена Чернінька, Ніка Нікалео

ISBN 978-617-12-7638-3

Збірка привідкриє таємниці історії галицької столиці. Це десять зворушливих
оповідань від знаних письменниць, овіяні романтикою та чарами міста, де колись
цокотіли підковами коні, шаруділи шатами львівські пані, пливучи по бруківці,
а згодом — дзеленчав старий трамвай.

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-12-7638-3

- © Хідченко В. О., укладання, 2020
- © DepositPhotos.com / velishchuk1,
обкладинка, 2020
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», видання українською
мовою, 2020
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», художнє оформлення,
2020

Тетяна Белімова

— Яюсь у серпні —

Щ

ойно вимита підлога блищить, наче дзеркало. Та я чомусь цього не завважую, радше стежу, щоби підбори не цокали по кахлях. Хрясь — і права нога неприродно вивертається. Ну й біль! Просто пекельна мука.

— Курва! — кричу на весь коридор. — Якого милого ви таблички не поставили? Тряся! Хіба ж ви не маєте таблички «мокра підлога»?

Наді мною зігнулись аж чотири дівки заразом: три офіціантки залу й кельнерка з вуличної стійки, що теж прибігла помилуватися на «картину маслом»: шикарна іноземка, яка вже тиждень тероризує їхній елітний ресторан, розтягнулася в повен зріст біля дверей кухні. До речі, що вона тут робить? Адже табличка на дверях недвозначно попереджає: «Стороннім вхід заборонено»...

— Пані... Ви говорите українською?

На обличчі білявої офіціантки я бачу щирий подив, що за хвилину змінюється на зловтіху, яку їй украй важко приховати. Авжеж, вона була моєю першою «жертвою». Тобто з нею першою я вдавала, що ніц не тямлю українською та знаю лиш англійську. Змусила її відкрити програмку в телефоні й перекладати мені назви страв. Робота така. А яка робота — не скажу. На все свій час.

— Я не лише українською говорю, — намагаюся звестись на рівні, але відчуваю, що права нога безнадійно виведена з ладу. — Я ще й аудит ресторанної справи вмю робити. Я вам такий звіт намалую... Курва, як болить!

— Міс Саландер? Міс Ліза Саландер? Ви ревізор від «Делойту»?

У дверях намалювалась адміністраторка. Виявляється, вона вже встигла викликати швидку. І поліцію. Бо ж я таки вдерлася на їхню приватну територію: посміла наблизитися до святаго святих — кухні, яка через ушкоджену ногу й досі залишається для мене таємницею за зачиненими дверима. І нема на то ради. Так і не довідатись мені, чому в сирнику грудочки, а кріп у салаті гірчить. Утім, це лише квіточки, головне для мене — побачити бухгалтерію «Витребеньок».

Майже театрально знімаю шикарну перуку актуального платинового кольору. Боже, як давно я мріяла це зробити. Хай там як, а в цій перуці в серпні дуже парко, хоча вона й сто разів натуральна та надзвичайно дорогезна. Я не кажу ні «так», ні «ні», лише голосно й невдоволено хмикаю, коли фельдшер із водієм укладають мене на носі й нарешті виносять із «Витребеньок». Але ж і конаві ясно, що я і є міс Ліза Саландер. Хіба ні? Кому не ясно, то це двом кремезним поліціантам, але й вони після перегляду мого паспорта, де чорним по білому надруковано «Єлизавета Саландер», ідуть собі геть. Не затримуються навіть на благання адміністраторки, яка наполегливо просить перевірити мій паспорт за базою даних, бо, на її думку, він може бути фальшивим. Серйозно? То я оце спеціально підробила паспорт, щоб удавати із себе поважного ревізора? Я лише солодко всміхаюся на цю маячню, хоч права нога страшенно болить. Усе ж я покидаю поле бою переможницею. Двоє хлопів тягнуть мене, мов царицю Савську, до особистої карети швидкої, увесь персонал «Витребеньок» виструнчився в ряд, немов проводить генеральшу з поля бою, де вона здобула остаточну й беззаперечну перемогу, хай і ціною бойового поранення. Офіціантки, яких я вже дістала за чотири дні своєю англійською, пороззявляли роти й завмерли в дурнуватих позах. Ну чисто тобі «Ревізор».

Востаннє кидаю чарівний усміх у бік ресторану японської та європейської кухні «Витребеньки». Дверцята швидкої затраснуто. Я всідаюся на кушетці й прислухаюся до пульсуючого болю в нозі. Напевно, щось серйозне. Нарешті рушаємо на сусідню вулицю Некрасова — до обласної клінічної лікарні. Під'їжджаємо до старовинної будівлі, яка скидається радше на англійський

замок вісімнадцятого століття, ніж на шпиталь. Шляхетні лінії фасадів, помпезні колони з пілястрами, що прикрашають вхід. Мені бракує слів і знань, щоб описати цю красу. Утім, ми проминаємо центральний вхід і звертаємо за ріг, де карета швидкої, іще трохи проїхавши, спиняється біля звичайної совкової прибудови, обкладеної сірими від часу кахлями.

* * *

— Лісбет Саландер? Ну-ну... Кажете, начиталися Стіґа Ларссона?¹

Молодий лікар-травматолог не повірив медсестрі, яка старанно переписала моє ім'я та прізвище з паспорта. Він сам узяв до рук документ і намагався щось там вичитати між літер.

— Та й ви, бачу, недалеко втекли від літератури, Тарасе Григоровичу, — я відразу прочитала ім'я ескулапа на бейджіку.

Звісно, я не змовчала, а відразу ж завдала удару у відповідь. Така вже є. Таким зробило мене життя, яке гартувало не на жарт, а на серйозний супротив і висувало одну-єдину умову: стань сильнішою або помри. Або — або. Іншого не дано.

Можна подумати, що я тут із власної волі. Ніколи б у світі не погодилася на це обстеження, якби могла сама зробити рентген і накласти гіпс. Відтак нічого не лишається, як удавати байдужість, навіть не хмикнувши на його ехидне зауваження про моє «детективне прізвище». Бачте, який ерудит знайшовся! Навіть знає, хто така Лісбет Саландер. Хоча я — і не вона, а таки Ліза Саландер. Справді, звучить схоже, але не однаково. Та й яке йому зрештою діло, на кого я взоруюся? Прізвище Саландер точно краще за Найдено, яке дали мені в дитбудинку, коли оформлювали документи для писклявого немовляти після офіційної відмови матері.

Власне, зі свого вбогого дитинства я мала лише два бажання: змінити прізвище й вирватися зі злиднів. Обоє доскочила. Найскладніше було втрапити по сирітській квоті до столичного вишу, та щойно це здійснилося, усе пішло мов по маслу. Не те що вгризалася — трощила науку, зубрячи вдень і вночі англійську,

¹ Стіґ Ларссон (1954—2004) — шведський письменник, автор трилогії «Міленіум», головною героїнею якої є Лісбет Саландер — гівчина-детектив з унікальними здібностями хакера. [Тут і далі прим. авт.]

яка на третьому році такого студювання піддалася та зазвучала, ніби рідна. Коли я потрапила на четвертому курсі на перше стажування до США, то досить швидко збагнула: акцент не важить (він навіть додає шарму, як на те пішло) — головне, що мене розуміють і я розумію інших. Досить легко налагодилися зв'язки, знайшлася робота нишпорки, яка відстежує ресторани з іноземними інвестиціями на теренах колишнього Союзу. Заморські хазяї хотіли перевірити, чи добре вклали власні грошки, бо звітам персоналу не дуже довіряли. Непримітне дівчисько в щораз новому образі підходило для цієї ролі на всі сто відсотків.

Американський паспорт, який спершу так приваблював мене, відсувався на другий план. Не те щоб я його не хотіла — радше залишала на потім. Мала в Україні одну, але дуже важливу справу: знайти ту, яка мене народила й залишила. Для чого це мені? Адже я вже не маленька дівчинка, якій міфічна мама снилася щоночі. Колись дуже хотіла, щоб мамка знайшла й забрала назад. Пізніше, подорослішавши, люто ненавиділа цю жінку, що одного серпневого дня кинула грудне немовля, якому не знайшлося місця в її новому житті. Нині ж просто воліла довідатися про своє коріння й генетику — так би мені легше було рухатися далі. Можливо, нарешті знайшла б себе та щасливо зажила за океаном — принаймні я вірила в це.

— Перелом зі зміщенням, — видає вердикт розумник, який знається на творчості Стіга Ларссона. — Будемо готувати вас до операції.

— А без цього ніяк?.. Я боюся операцій... — канючу, удаючи налякану панянку.

Тим часом приглядаюся до клаповухого ботаніка. Нічого особливого. Звичайний. Худий і високий, від чого здається трохи непропорційним. Розумні сірі очі за окулярами. Удає, що недочуває, бо жодним чином не реагує на моє блазнювання. А ні, усе ж таки реагує. Питає, скільки мені років, і сам відповідає, що згідно з паспортом — двадцять дев'ять.

— Ви згодні у двадцять дев'ять років відмовитися від нормального життя й кривуляти з палицею? Чи вас приваблює кар'єра жебрачки? Без операції ніяк. Кістка сама на місце не стане. Крім того, ми зараз вставимо вам металеву пластину,

щоб зібрати кістку до купи, а за півроку виймемо цю пластину, зробивши повторну операцію.

«Оце вже дзуськи! — подумки всміхаюся. — За півроку мене вже точно тут не буде...»

— Ок, — кажу, — але мені треба зробити дзвінок в офіс і запитати номер медичної страховки. Знаєте, ще жодного разу не довелося нею скористатися.

— Пані Саландер, в Україні надання першої допомоги при переломах і забиттях — безкоштовне. Затямте собі. Це вам не Захід, — поважно повідомляє мені молодий ескулап під іронічне хмикання медсестрички. — А за операцію та гіпс заплатите згідно з прейскурантом у касу. Можете телефонувати в страхову. Але все робите офіційно і через касу, я хабарів не беру.

«Ти диви, який шляхетний», — поки обмізковую почуте, мене пересаджують на обшарпане крісло на коліщатах, яке пищить при кожному порусі. Кочуся зі швидкістю черепахи погано освітленими коридорами. Жесть... Давно не була в таких нетрях, хоч і чимало де побувала, мандруючи просторами рідної неньки. Я замислююся над піруетами долі й навіть не встигаю прочитати таблички над дверима, у які мене завозять. Яскраве світло б'є в очі. Жіночка, яка схилилася наді мною, лагідно пропонує порахувати до двадцяти й обережно бере мою руку, промацуючи пульс. Забуття. Темрява.

* * *

Уночі йшов дощ. Я точно чула його виразне дзьобання об жерстяне підвіконня. Мені здавалося, він плаче разом зі мною. А я не плакала, я кричала. Волала від болю, качалася ліжком, затиснувши зубами ковдру, й однаково не могла стриматися. Прийшла медсестра, вколола мені знеболювальне. Не допомагало — щойно проперована нога пульсувала від болю. Мені здавалося, що хтось або щось довбе хвору кінцівку потужним перфоратором, намагаючись з'єднати розламану кістку. Я кричала вже тихіше, бо потріскані на кірку губи не ладні були видати бодай звуку. І тоді прийшов він — Тарас Григорович. Просто сів поруч і засипав питаннями, стандартними й дурнуватими, на які ніколи не мала відповідей.

— Звідки ви?

— Із дитбудинку...

— Я бачу, ви жартуватимете навіть тоді, коли будете при смерті.

— До чого ж тут жарти? Я й справді з дитбудинку, спершу була у львівській «Малютці» — сиротинці для найменших, пізніше — у сколівському інтернаті. Тож майже місцева.

Чого це я раптом розбалакалася? Може, на мене так наркоз уплинув? Досі я вельми неохоче згадувала своє дитинство. Із мого теперішнього, дуже вузького кола спілкування про дитбудинки ніхто не знає. В університеті, звісно, знали, яка в мене квота на навчання, але без подробиць. «Не ваша собача справа», — це було моє гасло, яке супроводжувало всі роки університету й стосувалося кожного, хто опинявся в радіусі метра й прагнув пошкодувати сирітку.

Несподівано Тарас Григорович бере мене за руку, а другою гладить по голові, мов малу дитину.

— Тепер зрозуміло, звідки це дивне прізвище, ця агресія...

— Та нежже? І що ж тобі зрозуміло? Ти ж ніби хірург, а не психолог.

Я страшенно дратуюся, тому не лише «тикаю» лікарю, а й докидаю кілька гострих слів, які завжди валять з рота в такі моменти. Із мене навсібіч пре сирітське дитинство. Я виставляю лікті навіть швидше, ніж встигаю подумати, чи варто це робити. То вже на рівні рефлексу, і цього вже, напевно, мені ніколи не витравити з себе.

— Тільки не хвилюйся! Із ногою все буде добре — це я тобі обіцяю, — і собі переходить на «ти» Тарас Григорович. — Хочеш, посиджу з тобою? Розкажу щось хороше?

— Ну давай... — мені дуже кортить почути, що ж є хорошим у розумінні лікаря та що такого він мені зараз розкаже. На якийсь момент навіть забуваю про біль у правій нозі.

— Ну, от із цікавого, з нашого лікарняного фольклору, так би мовити... Ти знаєш, у нас кажуть, що в лікарні, на другому поверсі, живе привид пані Вонцовської!

— О! Це справді дуже душевна історія!

— Чого ти смієшся? Це дуже зворушлива оповідь, от побачиш. Кажуть, ця історія сталася, коли тут, у стінах лікарні, іще був крайовий шпиталь. Не знаю точно, коли те було, але дуже давно,

чи не в XIX столітті. Панянки тоді ще носили криноліни, турнюри, корсети та все таке.

— Звідки ти знаєш, Тарасе Григоровичу? — нетерпляче перебиваю, щоб погамувати черговий напад болю.

— Так у нас розказують — будь-кого спитай у лікарні...

— Ніт! — іще більше не терпиться мені. — Про криноліни та всю цю лабуду?

— А! Он ти про що... Слухай уважно й усе почувеш. І не перебивай! І не кажи до мене «Тарасе Григоровичу», бо я почувуюся вченим старцем. Кажи просто «Тарас», — ескулап підіймає пальця, ніби хоче застерегти мене від зайвих слів, які тільки уривають нитку оповіді. — Так от. В однієї заможної пані захворіла донька. Достеменно відомо, що то була пані Катажина Вонцовська. А от щодо інфекції: чи то була скарлатина, чи кір, чи якась інша дитяча недуга — уже ніхто точно не може нічого сказати. На жаль, іще до середини XX століття не було ради на скарлатину чи кір. Коли дитина мала важку форму, скажімо, кору, то вже була приреченою. Урятувати її могло лише диво. І пані Вонцовська кинулася з хворою донькою до шпиталю. Кажуть, платила грубі гроші, аби тільки врятували дівчинку. Лікарі ж, як на те, не чудотворці, а прості люди. Не можуть вони воскрешати з мертвих, не могли й тоді нічого вдіяти. Зібрався поважний консиліум. Запросили навіть відомого лікаря з Відня, який їхав на перекладних більше трьох діб, ніде не спиняючись. А маленька донька Вонцовської тим часом згоріла від інфекції: так і не зміг її організм подолати смертоносного вірусу. Що ж, кому скільки написано. Пані Кася ж не могла змиритися з утратою доньки. Відтоді оселилася в покої, де її малеча провела останні кілька днів, і нікуди не виходила звідти надовго. Жодні вмовляння чоловіка, батьків чи рідні не діяли. Пані Вонцовська навіть не дозволяла змінити простирадла на ліжку, де померла її єдина дитина... Чоловік роздобув судовий припис, за яким Вонцовська визнала душевнхворою, і її мали перевести в Кульпарків¹. Але напередодні того,

¹ 1875 року відділення для божевільних зі Львівського загального шпиталю, який описується у творі, було перенесено в спеціально зведену будівлю на Кульпаркові (ухвала Крайового сейму від 25 травня того ж року) з подальшою метою організації там лікарні на 500 ліжок.

коли це мало статися, згорьована мати безслідно шезла, ніби під воду канула. Ніхто не бачив, як вона виходила з лікарні, куди потім пішла чи переїхала жити. Кася Вонцовська просто розчинилася серед стін шпиталю, щоб з'являтися щоночі в покої, де померла її донька, і знову й знову оплакувати її. Навіть у наш час медсестри в правому крилі, на другому поверсі, часто бачать силует пишно вбраної жінки в такій старовинній сукні... Ой, що з тобою? Геть ногу скрутило?

— А-а-а-а-а-а, — заходжуся таким плачем, ніби сто голок китайської терапії впилися мені в ногу. Насправді ж вию не від фізичного болю. — А моя матуся мене кинула немовлям... Чому-у-у-у-у? От цю бідну дівчинку любили-и-и-и... Навіть після її смерті... А від мене, живої та здорової, так просто відмовилися... Дивися! Ось помилуйся!

Тичу під ніс Тарасові телефон, де на екрані заповітне фото мого свідоцтва про народження: там у графі про батьківство стоять прочерки. Ані батькового, ані матириного імені. У Тараса, звісно, нема ради на біль душевний. Тут не вколеш знеболювального. Принаймні ще такого не винайшли.

— Ну... — розводить руками Тарас. — Нема зла, щоб на добре не вийшло. У всьому можна знайти позитив. Ти виросла загартованою. Маєш круту роботу, щомісяця літаєш за океан. Багато хто і не був у тій Америці й навіть не мріє туди потрапити. От я не був і не знаю, чи колись мені світить там побувати, а ми ж з тобою однолітки. Так що ти — молодчина! Характер, щоправда, трохи паскудний, але й це можна виправити...

Ескулап витирає мої сльози паперовою серветкою, гладить по голові, напуває водою зі склянки, наче маленьку дівчинку, і дбайливо підтикає ковдру. Нарешті важкий сон зморює мене, а може, це Тарас Григорович перебрався на Морфея та веде потаємною стежиною до свого царства. Хтозна...

Чиєсь дихання обпікає мені щоку. Чую його так виразно, ніби хтось схилився наді мною й розглядає зовсім зблизька. Так і є. Не зовсім приємно прокидатися в такій ситуації...

— Ну і?

Наді мною схилилась одна з офіціанток «Витребеньок». Дівка привітно шкіриться, принаймні намагається це робити, хоча її перелякані очі мало пасують до натягнутої посмішки.

— Добридень, пані Саландер! Ми тут прийшли... вас провідати... Ось принесли сирник з родзинками, залитий чоколядою, який ви щоразу замовляли в нашому ресторані.

— Ми — це хто?

Хоча можна було б і не питати. Усі три офіціантки залу, плюс кельнерка, ще й адміністраторка на додачу.

— Пані Саландер, табличку про мокру підлогу не поставив стажер. Його відразу ж виставили за двері. Ви не подумайте, що в нашому ресторані так заведено...

— Я й не думаю, — знову не дуже чемно перебиваю я. — Та й узагалі... Ви даремно прийшли. «Делойт» оплатить лікування та покрие всі збитки. Страховка, знаєте. Не партеся.

Завмерли сторожко. Бачу, що не вірять жодному моему слову. Готові до підступу. Чергового підступу з мого боку. Що ж, воно й не дивно, адже я ледь не тиждень ховалася за перукою й темними окулярами, удавала з себе іноземку, а сама тим часом вивідувала, де в них що розташовано. Я завжди так дію: починаю аудит із детального знайомства з «об'єктом».

— Ви напишете у звіті, що ми погано мили покої пана Едзя?¹ — нарешті схлипує адміністраторка.

— Дівчата!!! Шет-шет-шет! Які покої? Хто цей Едзь? Ви що, телевізора передивилися? Я роблю аудит. Аудит! Знаєте таке слово? Я мала перевірити фінансовий стан вашого ресторану, а заодно рознюхати, чи не ведете ви подвійної бухгалтерії та чи не приховуєте прибутків від інвестора. Але цього вже не встигну зробити, бо до вашої бухгалтерії навіть не дійшла. Мене не цікавлять ваші унітази! Ясно?

По очах присутніх бачу, що мені не вірять. Сама винувата. Подумки лаюся. Довимахувалася. Новаторських методів, бачте, захотіла. Робила б, як усі, — і нога була б ціла, і цього цирку в лікарні уникла б.

¹ Покої пана Едзя — евфемізм, який уживають львів'яни, щоб не казати слово «вбиральня» чи «туалет».

— Кажете, що з України, а матюкаєтеся по-американськи. Таки ви справжній ревізор і, певно, усе в нас ватними паличками встигли пообводити для аналізу.

— Бляха-муха!

Згортаюся, долаючи біль, і вигарбую з-під себе подушку, щоб кинути в дівок. Коли обертаюся, їх уже нема. Лише величезна картонна коробка з сирником стоїть на тумбочці біля мого ліжка.

Принаймні одне я пообіцяла дівкам із «Витребеньок» напевне: уже ніколи більше не повернуся до них. Це була перша умова, яку я озвучила шефові на його прохання не подавати офіційного звіту про травму, а зазначити, що впала в неробочий час. Я сказала коротке «ок» і, витримавши паузу, так само коротко сказала, що збрешу лише в обмін на інше завдання. «Ви мене шантажуєте?» — грав вар'ята шеф. «У жодному разі, просто ставлю перед фактом, що до цього завдання я більше не повернуся», — відповіла майже йому в тон, дочекалася дзеркально короткого «ок» і від'єдналася.

От і все, Лізо, пакуй валізи. Майже в риму, а все ж, куди тебе знову занесе? У Дніпро, а чи в Київ? Можливо, у Харків? У Полтаву? А може, цього разу Мінськ? Адже ти — фахівчиня зі Східної Європи, хоча раніше старанно артикулювала керівництву, що передусім націлену на роботу в Україні, надто в західних її регіонах, куди вела єдина ниточка, пов'язана з твоїм народженням.

«Дівчинка Єлизавета Найденко, народилася двадцять четвертого серпня 1991 року, вага 3 кг 300 г, зріст 56 см».

У день проголошення незалежності України, власне, її ровесниця. А далі — ніц. Прізвище дали після народження. Моє ж справжнє прізвище старанно засекретили. Для чого, цікаво? Пригадую своє перше серйозне завдання у Львові чотири роки тому. Я тоді завалилася просто до сиротинця на вулиці Антоновича, де минули перші шість років мого життя. Мчала коридором, покладаючись на пам'ять, щоби відразу вскочити до кабінету директорки. Старанно минала кімнати, де з-за зачинених

дверей чувся дитячий вереск. Як же добре я знала, що там відбувається — за тими зачиненими дверима... Нащо взагалі народжувати дітей, щоб лишати їх напризволяще?

— Ми не маємо права розголошувати інформацію, що стосується народження... — директорка стиснула й без того тоненькі губи та відвела вбік очі.

— Розумію! — я швидко посунула до неї пухкенький конверт, у якому, на мою думку, було більш ніж достатньо для розголошення будь-якої таємниці.

— Зрозумійте, це був перший рік незалежності... У документах тоді діявся страшений безлад. Добре, я спробую щось для вас зробити. Приходьте в середу, о цій же порі.

І знову глухий кут. Так, мені на руки дали довідку про народження, де чорним по білому були написані дата, вага і зріст новонародженої дівчинки, та ще й із печаткою пологового. Мені навіть дозволити сфотографувати цей документ. Але ж жодної заяви про відмову... Хто та жінка, яка написала цю казенну заяву й підписала її? Саме це я хотіла знати, а не те, які ми були мої вага чи зріст.

— На жаль, інших документів я не виявила... — директорка опустила очі. — Вибачте, більше нічим не можу допомогти...

Відганяю геть надокучливі спогади чотирирічної давності. Погода надворі чудова. Прошу медсестру принести мені милиці, щоби прогулятися старовинним парком навколо шпиталю. Можливо, зустріну там привид пані Вонцовської, про який мені розповідав Тарас Григорович минулої ночі? До речі, де він сам?

— Тарас Григорович поїхав додому після чергування, сьогодні його не буде, — ніби вгадує мої думки медсестричка. — Про вас сьогодні дбатиме черговий лікар. Але в нас усі лікарі дуже компетентні, не сумнівайтеся, — для чогось додає вона.

— Та, власне, я й не сумніваюся, — намагаюся завершити розмову.

— Я дам вам милиці іншої хворої, але це тільки на один раз. Треба, щоб ваші рідні придбали особисті й завезли до нас, щоби ви могли пересуватися, доки вас не випишуть, — повчальним тоном проголошує медсестра.

Вона розійшлася. Бачу, любить побазікати.

— А коли мене випишуть? — намагаюся перебити потік повчань.

— А це вже, як лікар скаже...

Розумію, що на цьому компетентність медсестри закінчується. Спираюся на чужі милиці, які шалено тиснуть у ребра, але бажання вийти надвір таки переважає. Роблю перші кроки й розумію, що явно поквапилася з прогулянкою парком, бо до вбиральні в кінці поверху ще так-сяк доберуся, але не далі. Вертаюся назад, складаю милиці одна біля одної, точнісінько як прибори в ресторані, коли треба показати, що трапезу завершено.

— Хотіла прогулятися парком? Погодка справді чудова.

На моєму ліжку сидить Тарас Григорович, який має трохи втомлений вигляд, а може, це денна неголеність творить таке враження.

— Ось... Прихопив дорогою в лікарню, — ескулап простягає мені плитку білого шоколаду з курагою знаменитого місцевого бренду «Чоколядка по-львівськи». — Як ти себе почуваш?

— Нормально... — зиркаю з-під лоба й відразу виставляю невидимий бар'єр між собою і цим молодим лікарем, що після вчорашнього, схоже, вигадав собі казна-що.

Невже мені було так зле, що я не лише перейшла з ним на «ти», а й розп'якала, що вельми вподобала місцевий білий шоколад?

— Тримай, солодкоїжко! — Тарас Григорович усміхається так щиро, що мій захист, який завжди спрацьовує на всі сто, дає збій.

— Дякую вам за турботу, але це зайве, — вичавлюю крізь зуби, опустивши очі.

Якщо не дивитися й не бачити перед собою цих сірих очей, із яких так і вихлюпує неприховане співчуття, відмовити набагато легше. Я не зближуюся ні з ким. І цей клаповухий ескулап не стане винятком з мого життєвого правила.

— Чого це ти мені «викаєш»? Ми ж ніби перейшли на «ти»? — удає, що не помічає моїх колючок, а може, і справді такий наївний вродився. — Ну, ти давай причепурися, а я в ординаторську за кріслом-каталкою, бо на цих милицях ми з тобою далеко не заїдемо.

* * *

От нащо я погодилася, щоби він возив мене доріжками парку в цьому рипливому кріселку (чи не з часів старенької Австрії, бува)?.. На це питання мій раціональний мозок не має відповіді. На вулиці спека, сонце в zenіті, а тут, під розлогими соснами й дубами, панують напівморок і прохолода, не така, коли вмикаєш кондиціонер на максимум, а та, яка дозволяє дихати на повні груди.

— Маю ще тобі щось сказати...

Тарас, на якого я вже не кажу «Тарас Григорович», підвозить страдницьке крісло до лавки й сам сідає на неї.

— Дивися, я вдома збільшив і добре роздивився печатку на довідці про твоє народження.

Мені бракне слів. Я тупо витрещаюся в екран мобільного, який Тарас підсунув мені ледь не під ніс. Невже це правда? Як я могла переслати йому це секретне фото? Іще й по вайберу (то він тепер знає мій номер)? І головне питання: навіщо? Невже я встигла за вчорашню ніч стільки всього зробити й намолоти? Серйозно? Оце мене штирило...

— Це — печатка нашої лікарні! — тріумфує Тарас, по-своєму зрозумівши моє мовчання. — Звісно, наша обласна тоді не так називалася, але в ній і тоді, як і зараз, було пологове відділення. Ти розумієш, що це означає? Ти народилася тут, у цих стінах!!!

— Хіба нам не треба повернутися в палату? Ще почнуть хвилюватися... Та й треба ж інших хворих також пильнувати... — белькочу щось невиразне собі під ніс.

Напевно, у мене шок. Я не можу адекватно сприйняти почуте, і мій мозок видає перше-ліпше.

— Лізо, ти мене взагалі чуєш? Ти народилася тут! І тут, в обласній, є свій архів, у якому також можуть бути відомості про твоє народження. Ти мене розумієш?

* * *

— От і зустрілися, матусенько... Не сподівалася?

— Пані, що вам треба? Хто ви? Ви ж представились інспектором поважної фірми — тільки тому я призначила цю зустріч...

Не маю найменшого бажання слухати це жалюгідне белькотіння, тому жестом спиняю жінку за столом. Вона ще така молода й вродлива. Невже це й справді моя мати? Я б сказала «старша сестра», «подруга», але точно не «мама». Дивлюся на це плекане обличчя навпроти — я можу бути такою ж за років десять. Виняткова схожість, хіба що матуся має вибілене волосся, а моє — темно-русяве. Ні, помилки бути не може. Вона і є тією, яка народила мене тридцять років тому.

— Ну годі ж бо розігрувати спектакль... — я зло вишкірююсь. — 24 серпня 1991 року... Пологове відділення обласної лікарні... Давня львівська кам'яниця багато чого може розказати, якщо ставити правильні питання.

Бачу, як із пані враз сходить самовпевненість, ніби хтось змив із неї макіяж.

— От тільки не треба вдавати серцевий напад чи щось у тому роді. Я взагалі сумніваюся, що ти маєш серце, — свої слова знаю назубок, адже промовляла їх подумки та вголос перед дзеркалом сотні разів, бо саме в цьому був своєрідний кайф для мене. — Не думай, що я прийшла за материнською любов'ю... Давно вже не потребую таких сентиментів. Викреслила тебе зі свого життя, як і ти мене свого часу. Хотіла поставити всього лиш одне питаннячко: як його — жити, знаючи, що десь по світах мучиться твоя дитина? Чи солодко спиться? Смачно їсться?

Жінка вискакує з-за столу так різко, ніби спрацювала невидима пружина. Вона хапає ротом повітря, неначе риба, викинута на берег, прикладає праву руку до грудей. «Дешево шапіто», — зловтішаюся подумки, у мене немає ні краплини жалю до цієї комедіантки, яка наблизилася до мене на загрозливу відстань. Стоп, а як же червона лінія? Її ніхто не скасовував. А от обійми — це взагалі нечувано. Цього ще бракувало...

— Стоп... Я тут не для родинного єднання. Забула?

— Доню... Невже? Мені сказали, що ти померла...

Бувають у житті такі моменти, які хочеться взяти в рамочку, ніби фото, а тоді повісити на стіну чи поставити на стіл у вітальні. Це саме така мить, до якої я йшла все свідоме життя, відколи зрозуміла, що я — покинута дитина. Мені здавалося, що поки не погляну в очі тій, яка мене народила, то не зазнаю

щастя. І от це здійснилося. Я стою перед своєю матір'ю, на котру схожа, наче ксерокопія на документ, і не знаю, чого мені тепер прагнути. Невже життя втратило мету?

Вибігаю з материного кабінету, але чорний вхід перегородив дебелий охоронець. Напевно, чув підвищені голоси з директорського кабінету й думає, що я щось поцупила. Йолоп... Повз нього мені не прослизнути. Тож не лишається нічого іншого, як вибігти звідси через залу «Чоколядки по-львівськи», де туристи за столиками смакують гарячим шоколадом, а на полицях довкруг виставлено шоколадні фігурки білого, чорного й молочного гатунку — до кольору, до вибору, як кажуть галичани. Це просто безкінечна феєрія. Шоколадна мрія, яка знайшла своє втілення. Іншим разом я б могла тут зависнути надовго, особливо біля полиці з білим шоколадом. Утім, відколи дізналася, що «Чоколядка по-львівськи» належить моїй матусі, — дорога сюди заказана. Поласую деінде.

— Лізо, постривай, будь ласка, іще кілька слів!

Мати доганяє мене вже на вулиці, коли дзвіночок на дверях продзеленчав свою мелодію на прощання. Усе ж нога ще погано слухається, минуло не так і багато відтоді, як мені нарешті зняли гіпс.

— Клянуся, Лізо... Клянуся тобі всім, що мені дороге, життям мого сина, що не знала про твоє існування... Мені сказали, що ти померла...

Мати повторює те, що я вже чула. З її очей котяться великі сльози, лишаючи чорні патьоки на щоках. Вона розмазала помаду, коли тамувала схлипування серветкою. Це вже не та респектабельна директорка «Чоколядки по-львівськи», яку я побачила, щойно зайшла в її кабінет.

— Лізо, ти маєш зустрітися зі мною, бо... Повір, я зникну з твого життя, не нагадуватиму про себе, якщо ти так схочеш. Усього лиш одна зустріч. Будь ласка, Лізо, будь ласка...

* * *

Майже два місяці минуло відтоді, як Тарас, провівши кілька днів у лікарняному архіві, таки знайшов секретну течку із застережним написом «зберігати 40 років». Яке щастя, що мені тільки

тридцятка, і то без одного року. Якби стукнуло сорок, уже б не дізналась імені матері.

— Ось тримай, якщо ти справді готова до цього, — Тарас подав мені білий конверт разом із випискою з лікарні.

— Що це?

Я вірила й не вірила своєму щастю. Стільки років і грошей витрачено на пошуки заповітного імені, а воно знайшлося так просто й без жодних хабарів? Хіба таке можливо?

— Помилки бути не може, — ніби зчитує мої думки Тарас. — Тут ім'я й тодішнє прізвище, дата народження й домашня адреса... Але перед тим як відкрити цей конверт, подумай, чи готова ти й далі копати й таки знайти цю жінку? Можливо, не варто того робити? Хтозна, чи не зміниться твоє життя після цього?

Чемно подякувала за турботу й потягнула конверт до себе. Серце ледь не випурхнуло з грудей, але стрималася. Звісно, я не могла відкрити конверт у Тарасовому кабінеті, хоч дуже цього хотіла. Дочекалася, коли медсестра завезла мене на мегаріпливому кріслі назад, до моєї палати, і лише там витягла удвоє зігнутий аркуш, на якому було від руки написано всього кілька речень такої жаданої інформації.

«Оксана Павлівна Сироїд, 1974 року народження, прописана на вулиці Сербській, пологи перші, фізіологічні».

А далі вже не було жодних перешкод. Без проблем знайшла хакера, який упродовж двох годин видав повний життєпис моєї матері: де жила, скільки разів була заміжня, скільки мала дітей (це був особливо болючий момент для мене). Пізніше з'ясувалося, що можна було й не уточнювати місце проживання, бо матінка й досі мешкала за адресою, вказаною в бланку положового відділення, — у солідному помешканні в старій, іще австрійській кам'яниці. З роботою було все набагато цікавіше. Мати, випускниця Львівського інституту фізкультури, більшу частину свого життя не працювала, хіба відразу після навчання трохи була моделлю, а після тридцяти п'яти раптом подалася в бізнес, і то вельми успішно. На хвилі туристичного буму відкрила кав'ярню «Чоколядка по-львівськи», яка за кілька років перетворилася на модний заклад, позначений навіть на туристичній мапі Львова. Фактично це була мануфактура, що виробляла

невеликі партії шоколадних сувенірів. Про Оксану Павлівну і її бізнесові здобутки писав модний глянець «Велюр», вона була відкриттям року, пізніше виборола нагороду від «Успішної галічанки». Двічі була заміжня, не зжилася з обома чоловіками. Від першого шлюбу мала сина Ярослава сімнадцяти років, який нині навчався в Лондоні.

* * *

— Я знаю, Лізо, ти засуджуєш мене — і маєш на це повне право. Не можу, звісно, просити тебе пробачити. Але, можливо, ти спробуєш зрозуміти мене?.. Моя історія не проста, утім... це і твоя історія.

— Серйозно, Оксано? Але я тут ні до чого. Ми ж домовилися...

Бачу, як мати здригається від моїх слів. Але я справді погодилася зустрітися з нею лише на тих умовах, що не буде з її боку жодних спроб поновити родинні зв'язки. А ще ми домовилися, що я називатиму її Оксаною, а вона мене — Лізою. «Якщо ти скажеш до мене “доня”, я відразу розвернуся й піду». Мати мовила коротеньке «добре» у відповідь і ще кивнула для чогось, ніби потверджуючи, що приймає мої умови гри.

Ми сидимо в одній із найдавніших кав'ярень. Це славнозвісна «Дзига», де кожен столик, здається, дихає історією — не тією розпіреною, якою годують туристів, щоб захопити купити кави чи чого-небудь сувенірного, а справжнім львівським духом. Я розумію, чому Оксана обрала саме «Дзигу»: вона ж львів'янка до кінчиків нігтів, тому, напевно, не терпить попсових закладів, хоча примудрилася відкрити саме такий. Я також розумію, чому вона не повела мене до своєї «Чоколядки по-львівськи». Розмова хазяйки не для вух її вишколеного персоналу.

— Так, Лізо, це моя історія. Ти тут ні до чого, — Оксана говорить упівголоса. Для чогось зізнається, що страшенно хочеться палити, але ж тепер у публічному закладі не закуриш. Вона дивиться мені в очі й, витлумачивши мій погляд по-своєму, швидко додає: — Коли була спортсменкою з хорошими перспективами, то не курила. Пізніше вже почала, після всього... Кидала багато разів, але все намарне. Намагаюся принаймні курити менше — оце все, на що я спроможна.

Ми мовчимо якийсь час. Небавом офіціант приносить за-
мовлення: моє подвійне еспресо й каву по-угорськи, пригото-
вану на спеціальній водяній бані зі спеціями, дуже міцну, — це
для Оксани.

— Я народилася, Лізо, у порядній львівській родині, в одній
із тих, де кожен крок дитини пантрують від народження, а всі
плани на її майбутнє складені ще до того, як зачали саму дити-
ну. Моя мати ніколи ніде не працювала. Вона була дружиною
свого чоловіка — члена спецорганів. Це був її фах і покликання.
Тато набагато старший за маму, попоїздив Союзом, і коли вже
мав осісти, його, як представника Східної України, поселили
у Львові — для зміцнення радянських позицій серед бандерів-
ців. Батько міг зійти й за свого, бо ще добре пам'ятав рідну
мову та за потреби легко переходив на українську. Мати була
другою дружиною. Вона розбила його першу сім'ю. Напевно,
їй, двадцятирічній балерині, яка щойно завершила вишкіл
у львівському хореографічному, це було легко зробити. При-
йшла до нього підписувати дозвіл на гастролі. Із його кабінету
вона тоді вийшла, але не з життя. Знаєш, чоловіки після соро-
ківки часто намагаються затримати молодість. Недаремно ж
кажуть про біса, що може вистрілити в ребро. Добре, коли
поруч не трапиться якоїсь вертихвістки... Словом, це був бурх-
ливий роман, який швидко завершився гучним весіллям. Бать-
кова экс-дружина — повна протилежність моєї матері. Мовчки
вступилася, без жодних з'ясовувань. Здається, її звали Тама-
рою, як котрусь із грузинських цариць. Хіба ж це царська спра-
ва — битися за чоловіка з молодими коханками? Забрала дітей
і поїхала в рідне місто. А моя мати перебралася в шикарне
помешкання на Сербській, що лишилися радянським коман-
дирам у спадок від «львівської буржуазії». Про цей драматич-
ний поворот у долі батька я довідалася лише після його смер-
ті — тітка проговорилася, батькова сестра, яка приїхала на
похорон. А я все думала, як так, щоб мій красивий та успішний
тато дожив до солідного віку парубком. Діти від першого
шлюбу не спілкувалися з ним, як і Тамара, котра відмовилася
від аліментів. Вони не пробачили зради й просто викреслили
його зі свого життя.

Але я цього всього не знала. Народилась у звичайній, на перший погляд, родині — і з'явилася на світ для того, щоб стати гімнасткою. Це також була примха матері. Балет їй здавався нудним, віджилим своє, а от художня гімнастика — такою, що може вивести і мене, і її як мою матір на вершину світової слави. Здавалося, у неї не було іншого клопоту — тільки водити мене на тренування, супроводжувати на змагання й дбати, щоб батко вчасно замовляв по своїх каналах дороге спортивне начиння: м'ячі, обручі чи скакалки, що також впливали на результат виступу. Можливо, саме завдяки материній наполегливості моя спортивна кар'єра успішно просувалася вгору.

Як переможниця юніорських чемпіонатів, спершу я потрапила до республіканської збірної, а тоді й до союзної. Це був нечуваний успіх для нашої ДЮСШ. З цієї нагоди у вестибюлі спортивної школи навіть виставили мій портрет із повним комплектом медалей і портрет тренерки. Водночас цей успіх припав на дуже непевний час... Совок тріщав по швах, і коли я в 90-му році приїхала в Москву на збори, навіть не підозрювала, що це — кінець епохи. Мені було шістнадцять. У голові паморочилося від планів і надій. Приїхала у вересні й мала пробути в Москві зо три місяці. Нас, гімнасток, поселили на спортивній базі в Підмосков'ї разом з іншими спортсменами, що мали відстоювати честь Союзу на міжнародній арені. Була там і збірна з футболу. Класичний випадок, коли гімнастка закохується у футболіста, або класичний анекдот...

Оксана надовго замовкає. Вона знову зізнається, що зараз би закурила. Підходить офіціант і ставить наші спорожнілі чашки на тацю.

— Який маєте коньяк? — питає раптом Оксана в офіціанта.

— Пані, у нас великий вибір наливки. Зараз принесу карту.

— А коньяк? — з надією питає Оксана.

Офіціант здається і йде, щоб за хвилю повернутися з келихом замовленого напою.

— Це, власне, уже кінець історії, — Оксана вже опанувала себе й може продовжувати ділитися спогадами. — Моє перше кохання, палке й неземне. Він був старшим на три роки й здавався мені страшенно дорослим і досвідченим. Його звали

Сергієм. Вірила йому без жодного огляду на себе чи батьків, на свою спортивну кар'єру зрештою. Була тоді в такому стані, що якби він наказав мені зістрибнути з дев'ятого поверху нашого гуртожитку — я б ні хвилини не вагалася...

Я приїхала до Львова на початку дев'яносто першого року. Саме минули різдвяні свята. Я думала, що отруїлася йорданською кутею, яку мама спеціально із тиждень тримала для мене в холодильнику. Сильна блювота... Втратила вагу, чому навіть раділа потай, бо для гімнастки зайва вага — то справжня катастрофа. Минув тиждень, а блювання не миналося. Посилювалося зранку, майже пропадало після обіду. Була затримка місячних, але мене це тоді не дуже хвилювало. Я настільки мало важила у свої шістнадцять, що місячні йшли через раз: з'являлися, коли трохи набирала вагу, і зникали, коли худла перед змаганнями. Більше гризлася тим, що Сергій перестав виходити зі мною на зв'язок. Коли телефонувала йому — ніхто не відповідав. І сам він перестав мені дзвонити. Яюсь на початку весни наважилася зателефонувати знову. Для цього пішла на переговорний пункт і замовила три хвилини з Москвою. Слухавку взяла якась жінка. Дивно, голос мала молодий, а представилася матір'ю. Я сказала, що його дівчина, мешкаю у Львові, а познайомились ми у вересні на зборах. Жінка натомість повідомила, що Сергій підписав контракт з іноземним футбольним клубом і виїхав за кордон. Вона попросила більше не телефонувати за цим номером, бо Сергій, мовляв, нескоро повернеться до Москви. Не пам'ятаю, як ішла додому. Під ногами чвакав талий сніг, з дахів капало, по-весняному пригрівало сонечко, а мені здавалося, що життя завершилося. Раптом усе довкола попливло, і я знепритомніла. Отямилася вже в лікарні. Наді мною схилилася мати. Вона плакала й закусувала губи. «До-стрибалася, хвойдо! Яка ганьба... У сімнадцять принести в подолі! Буде тобі чемпіонат Європи з олімпійськими іграми разом!!!» Так я дізналася про свою вагітність, четвертий місяць якої добігав кінця... Для абортів запізно.

Ну, а далі все — як у дешевому мексиканському серіалі. Істерики, сльози, погрози, скандали. Довелося сказати батькові. Він підключив усі свої зв'язки, відомості про мою вагітність

вилучили з лікарні, куди я потрапила, коли знепритомніла, а мене саму спішно вивезли на нашу дачу у Винниках і лишили під доглядом колишньої кагебістки, як я тепер розумію, котроїсь із батькових підлеглих, якій добре заплатили. За офіційною версією, я була на змаганнях. Ніколи не забуду, як моя мати верещала, що вона не зможе тепер пройти Сербською, бо всі будуть тикати на неї пальцями через хвойду-донецку...

Оксана знову замовкає. У келиху порожньо. Її очі в жінки навпроти порожні-порожні, геть скляні.

— Ну, далі ти все знаєш. Я народила тебе у Львівській клінічній лікарні, де на той час було найкраще пологове відділення. Люди галасували попід вікнами, медсестра постійно вмикала радіо на повну гучність. Оголосили незалежність України, і всі страшенно цьому раділи, а я вмивалася сльозами, бо мені сказали, що моя дитинка померла. Мені навіть не показали тебе, мовляв, це ні до чого. Мати вперше, відколи дізналася про мою вагітність, приязно усміхнулась і сказала, що може, так воно й на краще. Дитя, додала, виявилось мудрішим за свою матусю й вирішило не ускладнювати нікому життя своїм непотрібним існуванням.

Тепер мовчання надовго зависає над нашим столиком, від якого розсудливо відсіли інші відвідувачі — навколо утворився справжній вакуум. Драма минулого, про яку мені щойно розповідала Оксана, наелектризувала повітря настільки, що, здається, його тепер можна відчутти на дотик. Флюїди горя настільки виразні, що щасливі інстинктивно минають наш темний закуток. Ми сидимо у своєрідному зачарованому колі.

— Оксано, попросімо рахунок. Мені вже час іти.

— Я нікуди тебе не пущу! Ходімо до мене просто зараз! Я тебе відразу познайомлю з твоєю бабусею... Ти не можеш піти просто так, навіть не лишивши телефонного номера! Лізо! Лізо-о-о-о-о!

Я м'яко кладу свою руку на Оксанину. Іншою вона намагається погамувати ридання. Не варто було їй пити — зараз би не було цієї огидної сцени. Несподівано ловлю себе на думці, що мені шкода Оксани, але водночас добре усвідомлюю, що ніколи в житті не піду в помешкання на Сербську, ніколи не познайомлюся зі старою мегерою — моєю бабою. Адже це саме

вона написала відмову від мене, скориставшись тим, що Оксана тоді була неповнолітньою. Баба Стефа завжди хотіла ходити по Сербській із гордо випростаною головою. Таким було її заповітне бажання — хай так і буде.

— Я сама зателефоную тобі, Оксано, можливо, на Різдво чи якось у серпні. Словом, мені треба звикнути до думки, що тепер у моєму житті можуть з'явитися рідні. Ну, бувай...

Я кладу купюру в шкіряний гаман із чеком, що його послужливий офіціант примостив на край столика й тихо сцез за шинквасом, підіймаюсь і йду до виходу. Напевно, так почуватиметься людина, яка роздала борги, що їх сплачувала не один рік. Відчуваю дивну легкість на серці. Я більше нікому нічого не винна, я замирилася з минулим. Маю маму й брата, із якими, найпевніше, буду підтримувати стосунки, маю жорстоку й підступну бабу, до якої навіть на похорон не прийду. Життя триває. Мабуть, мені вже час подбати про майбутнє.

— Тарасе! Ти що, стежив за мною?

— Чого це раптом? Дуже треба...

Але по очах бачу, що ескулап бреше, ніби якимось чином вирахував мене і тепер удає святу невинність, мовляв, випадкова здибанка. Теж мені Шерлок Голмс.

— Серйозно? У такому великому місті ми несподівано зустрічаємось біля мого готелю?

— Я б домовився, якби ти не заборонила мені телефонувати.

— А ти от взяв і послухав мене...

Сопе, розглядає свої черевики. Звісно, я змінила сім-картку того ж дня, коли мала вилітати зі Львова в кінці серпня. А що було робити? Не звикла я до пильної уваги, не звикла до залицянь і щоденних дзвінків. Але коли минув тиждень, а тоді другий — відчула, що таки страшенно бракує сірого погляду з-під окулярів, щоденних дзвінків, розмов.

— Ну добре, я також скучила. А тепер колися, як ти мене знайшов.

— Дуже просто: зателефонував у твою фірму й сказав, що маю переслати результати аналізів. Наголосив, що це важливо

для майбутньої операції з видалення пластини. До речі, як нога? — Тарас сяє, немов нова копійка, і витягує з кишені пальта велику плитку білого шоколаду.

— І вони дали тобі мій новий номер телефону? — не даю збити себе з пантелику. — Нога нормально. Ти нічогенький фахівець. Чекай! — раптом уриваю Тарасові плутані пояснення. — А як ти з ними розмовляв? Хіба ти знаєш англійську? Приб'ю нашу язикату секретарку Мелані, щойно доберуся до «Делойту»...

— Я добре знаю англійську, просто ти ніколи не питала про це. А Мелані, чи як там ту нещасну секретарку звати, тут ні до чого. Вона сказала, що номер телефону дати не може, але дала, що саме зараз ти маєш відпустку й поїхала до Львова. Секретарка просто назвала готель. Мовляв, можна лишити результати аналізів для міс Саландер у готелі, на ресепшені.

— Он як? І де ці результати?

— А нема жодних результатів... То я вигдавав, щоб видурити твій новий номер телефону.

— Ага! То ти таки ошукав нашу довірливу Мелані?

— Виходить, що ошукав...

Тарас бере мене за руку. У нього тонкі пальці, ніби створені, щоб тримати скальпель. Мені стає смішно від думки, що цими пальцями, якими Тарас зараз перебирає мої, він у серпні складав мою розтросчену кістку докупи.

— Пустиш мене у своє життя? — видихає Тарас між поцілунками.

Я не знаю, як це сталося. Ми цілуємося просто під ліхтарем біля готелю. Я не можу зрозуміти себе й тим паче не розумію його, такого освіченого, з перспективою зробити запаморочливу хірургічну кар'єру, зрештою, такого гарного. Тепер його висока постать уже не здається мені незграбною. Хоч умри, а я не можу збагнути, чому він зацікавився мною. Ніхто раніше мені не говорив того, що казав Тарас, ніхто мене так сильно не хотів. Що він знайшов у мені, створеній, здається, з прямих кутів?

Хтось налітає на нас у напівтемряві жовтня. Цей хтось радить нам уступитися з дороги. «Знайшли, де цілуватися... Вар'яти!» —

чую колочі слова перехожого й нарешті дивлюся на Тараса. Тепер мені не уникнути погляду його сірих очей, на дні яких бачу неспокій.

— Я боюся стосунків... Я не можу прив'язатися до когось, — шепочу ледь розбірливо, але Тарас чує мене.

— Ти — моя маленька доросла дівчинка! Я знайшов тебе, щоб скласти докупи. Ось побачиш, усе буде добре! Просто повір у це.

Отак просто взяти й повірити? Це не про мене. Для мене віра — це поки незбагненна наука.

— Побачимо...

— Ну, то лишаєшся?

Мені хочеться сказати «так», утім це понад мої сили. «Погодсья», — шепоче в мені маленька доросла дівчинка, про яку щойно згадував Тарас, але я не можу змусити себе розтулити рота. Напевно, я плачу. А може, це тільки жовтневий дощ, хто-зна? Адже стоїмо під львівським небом, яке по-осінньому сльозить. Тарас не відпускає моєї руки. Він також не помічає дощу. Чекає. Здається, окрім хірургічного таланту, він іще має хист до чекання й безмежну терплячість.

— А якщо я розчарую тебе? — нарешті видавлюю замість відповіді, бо наравду дуже цього боюся.

Мені здається, що Тарас, щойно краще роздивиться мене, відразу покине. Напевно, ліпше буде й для мене, і для нього, якщо ми не розпочинатимемо цих стосунків. Я не маю права зруйнувати його ідеальне життя.

— Вибач, я не можу...

Нарешті я говорю те, що повинна сказати. Забираю свою руку. Дощ посилюється. Мокре волосся липне до чола. Це навіть на краще — нехай голова охолоне. Бачу, як згасає Тарасів погляд. Курва, що ж це робиться? Це ж ті самі живі емоції, які я роками заморожувала в собі, тамувала ще відтоді, як збагнула, що відчувати — це боляче, любити — це боляче, а хотіти любові — то взагалі злочин.

— Ну що ж... Якщо таке твоє рішення, то так тому й бути. Нехай тобі добре ведеться у твоєму американському житті, Лізо Саландер. Будь щасливою!

— Трясця! До чого тут моє американське життя? — ледь не кидаюся на Тараса з кулаками. — Я не та, хто тобі треба! Маю вавку в голові... Ти ж лікар, а не бачиш очевидного.

— Так, вавка в тебе знатна, — кривиться Тарас.

— Що? — миттєво спалахую я. — А де всі ті слова, які ти писав мені в есемесках? Де оце все про неземну красу, про точені ніжки, про те, що ти відчув, коли вперше мене побачив?

— На тебе не подіяло, — піддражнює мене чоловік. — Доведеться шукати інші вуха, тобто точені ніжки, яким усе це сподобається.

— Які ще інші ніжки? Ах ти ж ескулап!

Я таки кидаюся на Тараса, але він спритно ухиляється, а я, позбавлена опертя, уже лечу слизькою бруківкою. Проте він спритно ловить мене за капюшон куртки й притягує до себе. Ми знову цілуємося. «І все ж таки, що він знайшов у мені, створеній, здається, з прямих кутів?» — знову думаю я, але вголос кажу геть інше. Тихенько говорю до Тараса, що, напевно, залишуся ще на тиждень у Львові. «Місяць, на менше я не згоден», — заперече він. Ми знову починаємо сваритись і цілуватись.

— Вар'яти! Досі цілуєтесь? Навіть дощ не заважає? — знову гарчить на нас перехожий, певно, той самий, який з годину тому йшов у справі, а зараз вертається назад.

Тарас притискає мене до себе, я чую, як б'ється його серце. Мені тепло й затишно — попри дощ, який то посилюється, то майже перестає. Майбутнє більше не страшить. Головне — не говорити про нього й не думати. Нехай воно саме подбає про себе. Здається, у цьому ми таки дійшли згоди з Тарасом. Ще б домовитись із львівською погодою, аби останній місяць осені минув без дощів, у лагідному згасанні тепла. Якщо мої бажання справді збуваються, як оце дотепер, то варто таки побажати гарного листопада. Хтозна, а може, і ця моя мрія здійсниться?

Анна Хома

День усіх святих

Х

мари йшли з боку Високого Замку суцільною чорною завісою, лише десь над Софіївкою висіла ясна прогалина, у яку сіялось непевне місячне світло.

Вітер, спустившись із неба, шквалом пронісся освітленою електричними ліхтарями Академічною¹, пригнув на своєму шляху ряд тополь по центру, зірвав останні листя з гірлянд дикого винограду, закружляв довкола погруддя Корнелю Уейському², шугнув по балкону однієї з кам'яниць, заглянув у її внутрішній дворик, ледь не заблукав поміж вісьмома коминами й знову понісся в небо.

Покрита рустом триповерхова кам'яниця залишилася твердо стояти між Міським касино та Державною жіночою гімназією, вглядаючись у розбурхану нічну вулицю трьома рядами великих вікон і десятьма підсліпуватими віконцями на піддашшю та цоколі.

Над входом до кам'яниці, на залізних з ліпним декором консолях, самотньо висів обвитий плющем балкон, огорожений металевою кованою балюстрадою.

¹ Академічна — теперішній проспект Шевченка.

² Корнель Уейський — польський поет зі Східної Галичини.

Подвійні балконні двері раптом рвучко розчахнулись і хряснули по одвірку. Від того удару здригнулася вся кам'яниця від стриху до пивниці.

І знову стало тихо.

Поважний професор права доктор Станіслав Стажинські, який проживав на партері¹ цієї кам'яниці, враз прокинувся й почувся дуже незатишно. Він перевертався з боку на бік, крєктав, ворушив своїми сивими, що стирчали вгору, вусами та витирав спітніле чоло хусточкою з мереживом.

Хірург Макс Йонас і його дружина, жіночий лікар Селестина Геллер, які сусідили з ним по поверху, теж прокинулись тієї миті й, зрозумівши, що вже не заснуть, не змовляючись, заговорили про своїх пацієнтів, відчуваючи невиразну безпричинну тривогу. Їхні доньки — Мишка й Інка — залізли одна до одної в ліжко та сховались під ковдру з головою.

Квартиру на останньому, другому поверсі кам'яниці винаймав адвокат Вітольд Ліс-Ольшевський. Він теж прокинувся від того гуркоту, але відразу повернувся на другий бік і захропів, а от його дружина ніяк не могла заснути й пішла до дітей: Гелька щось говорила вві сні, причому геть розбурхала свою постель, а в сина Владека почалася гарячка.

Кам'яниця під номером одинадцять належала панству Махек, професорам у дуже поважному віці, які займали весь перший поверх (з найкращими в будинку дванадцятьма кімнатами), розумілися на природі речей і переймалися природними стихіями тільки тоді, коли ті безпосередньо загрожували їхньому здоров'ю та життю.

Але в цю ніч Емануель Махек не спав. Щось муляло йому, наче старий радикаліт, і він силувався зрозуміти, що саме.

Раптовий гуркіт у помешканні змусив його встати, узяти тростину й піти в тому керунку.

¹ У той час перший поверх кам'яниць називався партером, а нумерація починалася з другого поверху.

Колись частину його помешкання займала університетська клініка окулістики, де мали за честь лікуватись пацієнти з усієї Європи. Він сам вважався найкращим окулістом свого часу, проте зараз у клініці було порожньо, лікар потроху відходив від справ, залишаючись лише на університетській кафедрі очних хвороб і приймаючи в себе тільки тих давніх пацієнтів, яким не міг відмовити.

Коли він відчинив двері кабінету, протяг з балкона шарпнув білі серпанкові штори та скинув з бюрка на підлогу порцелянову бонбоньерку.

Професор схопився за одвірок.

Уламки червоного слоника з піднятим хоботом і золотистою тумбою на спині розлетілися по килиму. Цукерок там ніхто вже не тримав три роки. Навіщо зберігав цю річ, та ще й поставив собі на бюрко, щоб завжди була перед очима, він сам не розумів.

Амалія зіщулилась. Дзенькіт розбитої бонбоньерки ще відлунював у тиші. Дідусь постояв на порозі кабінету й пішов, а вона залишилась. Тут, на балконі, сама, у літній сукенці до колін.

Пані Годлевіч казала: «Тобі конче треба зладити літню сукню — з пониженою талією, як того вимагає журнал мод, з білого крепдешину, що дуже гарно вкладається у фальбани й добре переться, а можна і дві сукенки: одну чепурнішу, а другу — до щоденного ходу...»

Пані Годлевіч була люксовою модняркою, вчилася в самому Відні та з першого погляду безпомильно визначала, чи пасуватиме клієнтці той чи інший модель, який та обирала в модних часописах. І говорила свою думку просто у вічі.

Ті клієнтки, які ризикнули довіритися смаку кравчині, швидко переконувались, що та мала рацію, і залишались віддані їй до кінця, тож замовлень не бракувало.

Але вона все одно зладила Амалії обіцяну сукню.

«Бо шістнадцятка буває тільки раз в життї, повір мені, дитинко, я теж була молода й шлічна! Іди вже, йди, знаю, що ніц ми не бракує і зараз, але бачила б ти мене тоді...»

Амалія всміхнулась. Згадка про пані Годлевіч трохи заспокоїла її. Навряд чи у Львові знайдуться лиходії, які відважаться серед

Зміст

<i>Тетяна Белімова</i>	
Якось у серпні	5
<i>Анна Хома</i>	
День усіх святих	30
<i>Наталя Лапіна</i>	
Катова донька	71
<i>Наталка Ліщинська</i>	
Межа без тіней	101
<i>Алла Рогашко</i>	
Ротації	122
<i>Любов Долик</i>	
Схованка для мрії	147
<i>Світлана Горбань</i>	
Таємниця палацу	163
<i>Тала Владмирова</i>	
Казка про мармуляду (Палац «Мармулядова фабрика»)	191
<i>Олена Чернінька</i>	
Чоколядова драма давно минулих зим	212
<i>Ніка Нікалео</i>	
Вілла на Хресті	231

Літературно-художнє видання

Львів. Шоколад. Кам'яниці
Збірка

Укладач *Ніка Нікалео*

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Л. М. Шуст*
Художній редактор *А. В. Белякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Г. Базан*

Підписано до друку 07.02.2020.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

1. Бажмут (Артемівський), вул. Незалежності, 69 (ПЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ПЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ПЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Папаніна, 1-А (ПЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Синахова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпроздержинськ, просп. Леніна, 57-А (ПЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ПЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ПЦ «Mirada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ПЦ «Вопака», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ПЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринку, 1 (ПЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ПЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Ізюм, пл. Діжона Лєнона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ПЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ПЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ПЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Маліновського, 12-А (ПЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ПЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ПЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренко, 90/2 (ПЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ПЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ПЦ «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ПЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ПЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ПЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ПЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватуліна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ПЦ «Лімон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ПЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ПЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Горолицька, 179 (ПЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ПЦ «Слизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ПЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ПЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ПЦ ШУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ПЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубників, 14 (ПЦ ШУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Парківської колумні, 13 (ПЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ПЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Топубуїна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ПЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 6-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ПЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ПЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок поштов, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ПЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ПЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ПЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ПЦ «Стія»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепа, 6 (ПЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ПЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ПЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ПЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ПЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ПЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 1 13-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookdub.ua
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Щемливі оповідання від найкращих українських авторів! Ця книга — про Львів. Про місто, яке хтось знає і любить, а хтось тільки відкриває для себе. Про вузькі вулички і затишні кав'ярні, про середньовічну бруківку і старовинні споруди... Про любов. Про життя. Про людей, які зустрічаються, розходяться, сподіваються, вірять, кохають, втрачають — і знову знаходять своє кохання...

Ці історії об'єднує свято, як завжди Різдво об'єднувало і рідних, і незнайомих людей. Усі мають право на різдвяне диво. Воно давно чекає на вас на гомінких львівських площах, маленьких вуличках, у брамах австрійських кам'яниць чи затишних кав'ярнях. Старий годинникар зупинить для вас час, випадковий перехожий підкаже шлях, щоб почалась ще одна історія...

Ця збірка від улюблених авторок — про неймовірне кохання і красу весняного Львова. Коли природа пробуджується після зимового сну, люди переживають разом з нею: повороти долі, несподівані зустрічі, нові відчуття... Дощі розказують старій бруківці підслухані на небі думки та побачені на землі історії про жагучу пристрасть; вони захлинаються від обурення, оповідаючи про зраду й підлість. Знайте, що особливі львівські вишні-морелі теж мають душу. Вони творять дива, поєднуючи людські долі!

Львів — місто, відоме своєю давньою історією, яка пахне кавою, шоколадом та... вишуканими парфумами львівських пані. Тих надзвичайних жінок, які прославляли свою Батьківщину далеко за її межами. Але, будучи відомими акторками, співачками, мисткинями, кожна з них залишалася в душі звичайною жінкою, що прагне бути коханою та щасливою. Про це мріяла зірка українського театру XIX століття Марія Заньковецька, закохана в Миколу Садовського. Ніжністю дихали листи Соломії Крушельницької до Володимира Лісницького. А легендарна воячка Олена Степанів ішла в бій, окрилена безмежним коханням до свого Іванка. І так само, як сотні років тому, сучасні львів'янки поринають у химерне сплетіння любовних тенет. Адже епохи минуці, а кохання — вічне.

Моменти стають спогадами. Миттєвості — посмішками на світлинах, теплими історіями, які зігрівають серце. Пам'ятаєш, як усією родиною святкували Різдво у засніженому Львові, присипаному цукровою пудрою снігу? І як ми зустрілися вперше у цьому місті? Як шукали затишку та тепла у привітних кав'ярнях? Як цілувалися під дощем? Стільки історій трапилося в цьому фантастичному місті солодкого кохання та терпкого шоколаду! Художники й музиканти, мрійники, закохані та самотні, місцеві і приїжджі —

тут кожен знайде на денці горнятка присмак світлої надії. Хтось зустрінє свого янгола-охоронця, хтось — пристрасне кохання чи здійснення мрії. І найцінніше дещо, про що мріє кожен з нас...